

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: ..... , IČ: .....
bytem/sídlem .....
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem
advokátem, sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlím Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. 57218/2018, sp. zn. S-JMK 51918/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. JMK 57218/2018, kterým tento zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 3. 2018, č. j.: 209997/2017-8.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, když dne 17. 6. 2017 v 18:05 hodin v Rajhradě na ulici Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 neustanovený řidič vozidla r. z.: ..... překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/hod., resp. 67 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.). Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, zjištěných Městskou policií Židlochovice.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu.

4. Obsah žaloby.

I. Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 4 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*

a

a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*

b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

1/ Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Podmínka b) přitom splněna nebyla a ani být nemohla - správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno.

2/ Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením poznamenaným do spisu, odložil, avšak neučinil tak v souladu s právem, čímž byl žalobce na svých právech zkrácen, oproti tomu správní orgán užil ke svému prospěchu vlastního protiprávního jednání. Důvodem je, že žalobce nebyl

vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *o odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*

3/Žalobce uvedl, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.

4/ Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Dle tohoto zákonného ustanovení soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potenciálně) mít mohla. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného.

5/ Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by - v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod - svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl.

II. Žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný. Výrokem rozhodnutí bylo totiž konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Není tedy zřejmé, jakou povinnost a jaká pravidla silničního provozu měl vlastně konkrétně porušit. Takový výrok je nejasný. Jako účastník je totiž označen pouze žalobce, který je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona, druhak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona je označován „řidič“. Z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv.

III. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle žalobce není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Výrok obsahuje pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, bez konkretizace aplikovaného odstavce.

IV. Žalobce dále namítal, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgány neposuzovaly znaky automatu, ani neuvedly, jakými znaky se vyznačuje použití rychloměru. V této otázce nebylo provedeno dokazování.

V. Žalobce dále namítal, že správní orgán provedl nesprávné zjištění, která byla relevantní pro provedení úvahy o sankci. Správní orgán konstatoval, že neshledal žádné polehčující okolnosti. Tento však má za povinnost zjišťovat *ex offio* skutečnosti, které hovoří jak v neprospěch, tak ve prospěch obviněného.

1/ V posuzované věci byly přitom ze spisu polehčující okolnosti zřejmé, zejména pak okolnost, že přestupek neměl žádný faktický škodlivý následek, nedošlo ke škodě na zdraví ani na majetku. Přestupek byl spáchán ve dne, za dobré viditelnosti a dobrého rozhledu. Jako polehčující okolnost by dle názoru žalobce mělo být též hodnoceno, že nebylo zjištěno, že by žalobce jako subjekt, kterému je přestupek přičítán, na tomto aktivně participoval. Jednání žalobce bylo pouze omisivní. Nadto ulice Stará pošta v obci Rajhrad je v podstatě polní cestou, nejedná se o žádnou ulici, která by procházela centrem obce.

2/ Tyto polehčující okolnosti přitom byly ze spisu zřejmé. Správní orgán byl povinen je hodnotit a teprve následně rozhodnout o výši trestu.

3/ Rovněž v této souvislosti žalobce namítá, že správní úvaha o povaze o závažnosti přestupku je nepřezkoumatelná. Správní orgán pouze konstatoval, že k povaze a závažnosti přestupku přihlédl, není však vůbec zřejmé, jak tuto hodnotil a k jakému závěru stran povahy a závažnosti přestupku dospěl.

VI. Žalobce pak tvrdil, že není možné, aby byl trestán na základě měření provedeného Městskou policií Židlochovice, neboť bylo měřeno v obci Rajhrad. Obecní policie je totiž oprávněna působit pouze na území obce, kterou byla zřízena (§ 1 odst. 2 zákona o obecní policii). V jiných případech jen tehdy, stanoví-li tak veřejnoprávní smlouva. Veřejnoprávní smlouva však uzavřena nebyla, resp. její uzavření nebylo prokázáno. Z uvedeného důvodu lze mít za to, že obecní policie nebyla oprávněna na území obce Rajhrad měřit, a tedy provedené měření bylo nezákonné, a jako takové nemůže být užito jako důkaz pro uložení sankce.

VII. Žalobce uvedl, že řidič vozidla nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to např. pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Dopravní značka IP31 a měření rychlosti (značka označující začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) a dopravní značka IP31B konec měření rychlosti (značka označující konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) ve smyslu vyhl. č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, účinné ode dne 1. 1.

2016 neslouží k označení úsekového měření rychlosti, ale ke stacionárnímu měření rychlosti vozidel. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografovány při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v ČR úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděli a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Žalobce proto zastává názor, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem a je jako takový nepřijatelný.

VIII. Žalobce namítal, že nebyl správním orgánem nezohledněn § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupku“), kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádné snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení pro určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

IX. Poslední žalobní námitkou byl nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

5. Vyjádření žalovaného.

1. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
2. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou

podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i pro nyní projednávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v tomto odvolání však nebyla tato námitka uvedena. Žalobce mohl tuto námitku, kterou nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatňování tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známá po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem již Krajský soud v Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22A 42/2014 a 22 A 49/2014) žalobu zamítl. Na tomto místě žalovaný na rozsudky shora uvedené pro stručnost odkazuje.

6. K jednotlivým žalobním námitkám pak zaujal žalovaný následující stanovisko:

- a) Má za to, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 5 silničního zákona, když správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když sdělená osoba řidiče nebyla kontaktní a je sdělována také v dalších řízeních. Vzhledem k tomu, že sdělenou osobu řidiče nešlo kontaktovat, tak správní orgán I. stupně věc odložil podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle ust. § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se usnesení o odložení věci podle odstavců 1 pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Žalovaný nepovažuje žalobce za přímo postiženou osobu spácháním přestupku a přestupek byl odložen v souladu s právními předpisy.
- b) Správní orgán I. stupně sice ve výroku uvedl, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, což dále upřesnil tím, že v daném případě tak došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Toto nezapříčiňuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí obsahuje i konstatování viny i bez slovního obratu „je vinný“.

- c) Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6As 208/2016).
- d) Ze spisové dokumentace, jak uvedeno, zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí.
- e) Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 73A 54/2017).
- f) Součástí spisu je schválení úseku pro měření Městskou policií Židlochovice, ve kterém je Policií České republiky schváleno, že Městská policie Židlochovice je oprávněna provádět měření mimo jiné taky v obci Rajhrad. Toto schválení je v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel v místech určených policií.
- g) Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Fotografie nejsou důkazem získaným v rozporu s právem.
- h) Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechal žalovaný na krajském soudu.

ch/ Závěrem uvedl, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen ve svých právech, a proto navrhoval žalovaný, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

8. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Městskému úřadu Židlochovice, odboru dopravy bylo dne 19. 6. 2017 oznamováno (a postoupen i spis) Městskou policií Židlochovice (oznámení o přestupku) pod č. j. MPŽI/17061933143, že dne 17. 6. 2017 vozidlem reg. zn. .... překročil v 18:05 hod. blíže neustanovený řidič v obci Rajhrad na ul. Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 nejvyšší dovolenou rychlost. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky ve výši 700 Kč, určené podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V poučení v uvedené výzvě mj. uvedeno, že neuhradí-li určenou částku nebo nevyužije-li práva písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (osoba řidiče nebude zjištěna), správní orgán, po uplynutí zákonné lhůty k šetření přestupku, přistoupí k postihu provozovatele vozidla. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné vozidlo pan I. H., nar. ...., bytem ..... s tím, že doručovací adresa jmenovaného je ..... Označený řidič byl správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení, což mu bylo zasláno na adresu ....., přičemž se předvolání nepodařilo jmenovanému doručit, zásilka nebyla vyzvednuta a byla vložena dne 21. 9. 2017 do schránky. Zásilka byla zasílána i na adresu trvalého bydliště na ....., rovněž se nepodařilo doručit.
9. Správní orgán proto dne 16. 10. 2017 věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
10. Správní orgán I. stupně projednal přestupek provozovatele vozidla v příkazním řízení. Proti příkazu ze dne 16. 10. 2017 č. j. 209997/2017-5 podal žalobce odpor. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2018 č. j. 209997/2017-8 uložil správní orgán I. stupně podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
11. K první žalobní námitce – **není odložení věci**
soud uvádí. Ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu stanovuje, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a za a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
12. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8As 110/2015-46 dospěl k závěru, že „*Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky pro zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly*

odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1, věta za středníkem, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011. Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jež je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“.

13. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označil další řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

14. Ze správního spisu vyplynulo, že v tomto konkrétním případě žalobce označil osobu řidiče pana I. H., trvale bytem ..... a uvedl jeho doručovací adresu ..... Následně byla osoba řidiče kontaktována výzvou k podání vysvětlení ze dne 18. 9. 2017, doručovanou na adresu trvalého pobytu i doručovací adresu, sdělené

provozovatelem vozidla, ani na jednu tuto adresu se však nepodařilo doručit, když správní orgán konstatoval, že označovaný řidič je správnímu orgánu znám z jiných případů, kdy byl rovněž provozovatelem vozidel označován jako řidič, který se měl přestupku dopustit. Tomuto se ale nikdy nepodařilo doručit a soud na tomto místě uvádí, že i jemu z úřední činnosti je jméno shora označeného řidiče známo, proto, že je uváděn i v jiných řízeních různými provozovateli vozidel z celé České republiky. Následně proto správní orgán I. stupně přistoupil k odložení věci, neboť nezjistil skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě. V návaznosti na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně vyvinul potřebné úsilí zjistit osobu řidiče vozidla. Tento byl nekontaktní, což se v případě uvedeného řidiče děje opakovaně. Soud zde tedy uvádí, že správní orgán I. stupně poukázal na zkušenosti správních úřadů napříč celou ČR, že osoba I. H. je hojně označována i v jiných řízeních a také si pro tyto závěry obstaral příslušné podklady. Je tedy evidentní, že správním orgánem I. stupně bylo vyvinuto potřebné úsilí a došlo k prokázání, že se jedná o procesní obstrukci bez reálného obsahu.

15. Soud se neztotožňuje s žalobní námitkou žalobce, že když nebyl zjištěn řidič vozidla, který se měl přestupkového jednání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) dopustit a věc byla odložena, měl správní orgán o odložení věci informovat žalobce, tedy provozovatele vozidla a nikoliv pouze do spisu odložení věci poznamenat, neboť tento úkon se žalobce – provozovatele vozidla, výrazně dotýká a pokud by byl o odložení věci informován, zajisté by se v uvedeném směru domáhal soudní ochrany.
16. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že v daném případě postačilo, že usnesení o odložení věci bylo poznamenáno do spisu (§ 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb.), neboť pokud jde o žalobce, není osobou dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Zákon tedy dle názoru soudu v tomto případě porušen nebyl, správní orgán postupoval dle zákona a tato žalobní námitka důvodná tedy není.
17. Soud podotýká, že pokud jde o žalobce, ten věděl již z Výzvy MěÚ Židlochovice ze dne 19. 6. 2017, jaké povinnosti měl porušit provozovatel vozidla (citováno ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) s tím, že v této výzvě bylo také popsáno, jakého přestupku se měl neustanovený řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, dopustit dne 17. 6. 2017 v 18:05 hod. a byl vyzván k uhrazení peněžité částky 700 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že v době splatnosti výše uvedené částky má právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu osobu řidiče, který v inkriminovaném čase skutečně řídil žalobcem provozované vozidlo.
18. To, že byla označena ze strany provozovatele vozidla osoba I. H., se jeví jako zcela účelové, vzhledem ke skutečnostem, které soud uvedl.

19. Na postupu správního orgánu o poznamenání do spisu pouze odložení věci, aniž by bylo zahájeno řízení o přestupku, soud neshledává nic nezákonného, žalobce tímto postupem nebyl dotčen, nevznikla mu žádná újma na majetku či zdraví.
20. Pokud pak jde o další žalobní námitku žalobce, a to nesrozumitelný výrok, v tomto se soud také s žalobcem neztotožňuje. Z výroku zcela jednoznačně vyplývá, že se jednalo o přestupek provozovatele vozidla, tj. žalobce, jenž byl řádně označen a že došlo z jeho strany ke spáchání přestupku dle ust. § 10 zákona o silničním provozu.
21. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy plně srozumitelný a navíc doplněn srozumitelným odůvodněním, z čehož je zřejmé, že skutek nelze zaměnit s jiným skutkem.
22. Pokud pak jde o další žalobní námitku, tedy že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, ani s tímto se soud neztotožňuje. V tomto směru soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5As 218/2018-39, z něhož cituje:
23. *Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že správní orgány neuvedly definici „automatu“, jímž byla rychlost vozidla měřena. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí. Pokud by tedy rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem poukazuje na to, že stěžovatel námitku absence definice „automatu“ neuplatnil po celé správní řízení (soud uvádí, že se jedná i o tento případ) proto správní orgány považovaly tuto skutečnost za nespornou a blíže tento pojem ve svých rozhodnutích nevysvětlovaly. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že rychlost předmětného vozidla byla v dané věci změřena rychloměrem bez obsluhy a v rozhodnutí dále poukázal na oznámení správního deliktu Městskou policií Zlín a na přílohy k němu doložené, z nichž tato skutečnost vyplývá. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem za situace, kdy stěžovatel po celé správní řízení neuplatnil žádnou námitku, jíž by popíral charakter měřicího zařízení, považuje výše uvedený způsob vypořádání žalovaným za zcela dostatečný. Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k tvrzení o absenci definice pojmu „automat“ důvodnou.*
24. *Nejvyšší správní soud k stěžovatelem nově až v kasační stížnosti vznesené námitce týkající se nemožnosti podřadit měřicí zařízení instalované v osobním voze Policie ČR pod pojem stacionárního „automatu“ ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu poukazuje na své rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9As 220/2018-70, v němž bylo jednoznačně uvedeno, že za „automat“ se považují především „technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá*

automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy“. Z výše uvedeného vyplývá, že není určující, zdali je měřící zařízení napevno zabudováno do určitého povrchu či se operativně umísťuje třeba do automobilů, které pak s nimi jezdí po silnici. Zásadním totiž je pouze to „zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy“. Ať už je měřící zařízení nastaveno jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě anebo je opakovaně nastavováno a umísťováno na různých stanovištích. Jediným dělícím kritériem je automatický režim měření, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenána jejich rychlost a pak režim manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7As 282/2016-38 ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9As 213/2017-37). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ze správního spisu (z oznámení přestupku a z radarového záznamu) jednoznačně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Doložený ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti.

25. Na tomto místě soud uvádí, že stejná situace je i v tomto konkrétním případě, kdy z oznámení přestupku i radarového záznamu také jednoznačně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy a z ověřovacího listu se také prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti.
26. Tato námitka tedy důvodná není.
27. Ani další žalobní námitka, kdy žalobce namítá, že správní orgán provedl nesprávná zjištění, která byla relevantní pro provedení úvahy o sankci, důvodná není.
28. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jednoznačně vyplývá, že správní orgány se otázkou výše uložené sankce a jejich důvody řádně zabývaly, dospěly k závěru, že žádné polehčující ani přitěžující okolnosti v případě žalobce zjištěny nebyly. Sankci šlo možno uložit v rozpětí 1.500 Kč až 2.500 Kč, přičemž žalobci, jako provozovateli vozidla, byla uložena sankce 1.500 Kč, tedy na spodní hranici rozpětí a nižší sankce již uložena být ani nemohla.
29. Tato námitka tedy rovněž důvodná není.
30. Žalobce pak poukazuje na absenci veřejnoprávní smlouvy, z níž by vyplývalo, že Městská policie Židlochovice mohla v obci Rajhrad měření provádět. Námitka důvodná není, neboť ve spise je založeno „Schválení měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary v obci Holasice, Rajhrad, Rajhradice, přičemž se jedná o schválení, které vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie dne 5. 6. 2017 a z něhož vyplývá, že Policie České republiky, ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu prodlužuje určení míst pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice

pomocí stávajících stacionárních radarů v obci Holasice na ulici Brněnská, ve městě Rajhrad na ulici Masarykova a Stará pošta a v Rajhradcích na ulici Hlavní.

31. Tato námitka tedy rovněž důvodná není.
32. Pokud pak jde o další námitku, a to neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, tuto námitku rovněž soud za důvodnou nepokládá, v tomto směru se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedené v jeho písemném vyjádření k žalobě, z něhož vyplývá, že dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření s tím, že fotografie nejsou důkazem získaným v rozporu s právem.
33. Další žalobní námitka se týká sankce, a to nepřihlídnutí k možnosti jeho mimořádného snížení dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty, neboť dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
34. S ohledem na skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
35. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky, ani správní řád, jakožto lex generalis nevymezují, jak podrobně má správní orgán svá rozhodnutí odůvodňovat a které skutečnosti musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny. Z tohoto důvodu vycházel krajský soud z § 125 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, který vymezuje, že soud musí při odůvodnění uloženého trestu uvést, jakými úvahami byl veden při ukládání trestu, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za kterých byl čin spáchán,

osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která uplynula od spáchání trestního činu, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, při zvážení složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení, významu řízení pro pachatele a jeho chování, kterým přispěl k průtahům v řízení.

36. Soud musí uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnostem odůvodňujícím mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Samotné ustanovení o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1. má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2. že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Nicméně správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
37. K poslední žalobní námitce týkající se anonymizace rozhodnutí, zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
38. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta je na základě zvláštního právního předpisu zapsáno ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně

přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

39. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. října 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně